

Svatojakubská pout' 2014 - 2015

Červen a červenec 2015.

O cestě ke svatému Jakubovi jsem začal přemýšlet, když bylo jasné, že nemohu kvůli válečnému stavu jet do Jemenu. Dostala se mně do ruky pozvánka na seminář o Jakubské pouti Jižní Moravou, kde bylo právě dokončené značení. Na semináři měl poutavou přednášku Petr Hirsch poutník, který prošel Jakubskou pout' do Santiaga de Compostela a pokračoval přes Portugalsko a jižní Evropu do Jeruzaléma. Také zde byli zástupci z Rakouského města Stockerau, kteří nám představili svoji čerstvě značenou Jakubskou cestu vinařským krajem Dolního Rakouska (Weiviertel). Po semináři jsme šli odhalit pamětní desku, která je umístěná na kostele Svatého Jakuba v Brně. Zde jsem dostal od pana P. Slouka faráře u sv. Jakuba v Brně, jako první razítko jihomoravské Jakubské pouti. Myslím, že to rozhodlo, abych se vydal na pout'. Začal jsem shromažďovat informace o jednotlivých etapách na cestě z Brna do Mikulova (Jakubská cesta Jižní Moravou) a také o cestě Dolním Rakouskem. U nás na Jižní Moravě, můžete dostat poutní razítko jen na obecních úřadech v pracovních dnech. Vyjíměčně v muzeu Památníku Písemnictví v Rajhadě. Nebo na Faře ve Velkých Němčicích. Na obecních úřadech je to problém, úřaduje se zde jen ve všedních úředních dnech a občas tam neúřaduje nikdo, tak máte smůlu. Já si všechny úřady obvolal a dohodl jsem si vydání razítka. Cestu jsem podnikl v jeden pěkný slunečný den a všechna razítka až na jedno (úřednice byla, ale razítko bylo v trezoru, poději poslala poštou) jsem získal. Razítek na jižní Moravě je celkem 12.

Další etapu Dolním Rakouskem jsem naplánoval na začátek července a také z Mikulova do Kremže projel. Na cestě jsem navštívil pěkně upravená a čistá města a městečka Dolního Rakouska. Projížděl jsem krajem vinic a sadů, kde dozrávaly právě meruňky, tak jsem měl i čerstvé ovoce. Města **Poysdorf**, město sektu, nachází se na stejné zeměpisné šířce jako Champagne. Od 19 stol. se zde produkuje sekt pro celé Rakousko i Evropu. Dovážel se i na carský trůn. Poysdorf to jsou nádherné sklepní uličky, každá má svůj šarm. 126 obřích vinných láhví každou vytvořil jiný umělec. Zvláštní zážitek je zahrát si kuželky s vinnými láhvemi na historické přírodní dráze. **Mistelbach**, je důležitým centrem oblasti Weinviertelu. Nejzajímavější památkou je chrám sv. Martina, jsou zde nádherné fresky z 15 stol. Románská kostnice a zámek Wilfersdorf, stále patřící Lichtensteinům. **Stockerau** největší město regionu Weinviertel nedaleko dunaje. Lužní krajinná přírodní oblast. Písemné doklady od roku 1012 v souvislosti se sv. Kolomanem. **Kremže** se připomíná už v roce 995 jako Chrimsa. V roce 1153 ji arabský kupec Idrísí zaznamenal do své mapy, jako důležité město na Dunaji. V 11. a 12. stol. významnější než Vídeň. Jsou zde starobylé uličky a významné sakrální stavby. Je také městem hořčice. Cesta měřila cca 150 km tam a nazpět stejně. Projel jsem ji za tři dny a spal jsem vždy na nějakém pěkném místě ve stanu. Po cestě se mně podařilo orazítkovat svůj credenciál 22 razítky. V Rakousku s razítkováním není

vůbec žádný problém, razítka jsou k dispozici vždy v kostele. A to od 7:00h do 19:00h. Jsou připevněná na řetízku i s razítkovací poduškou, aby se nezatoulala. A to je prima. V kostelech jsou také různé předměty, související s Jakubskou Poutí, které si můžete zakoupit. Nikdo je nehlídá a přece zůstávají na svém místě. Není to krásné?

.

Květen 2015

Volba na začátek Jakubské pouti padla na květen. Zkoušel jsem si zajistit odvoz do Západních Čech nějakým dopravním prostředkem z těch levných. Kamion, osobák. Nic z toho nevyšlo. Tak jsem si zakoupil jízdenku na rychlík Vajgar přes České Budějovice do Domažlic. Jede sice déle, ale odveze mě i moje zavazadla (kolo +bagáž). Měl jsem toho požeňnaně asi 40kg. Nastoupil jsem do vlaku v Brně 28.května v 16:30hodin a v Domažlicích jsem byl 29.5. v 0:15h. Navěšel jsem cestovní kabely a spacák s karimatkou na kolo a odejel do penzionu Family, kde na mě už čekala majitelka a ubytovala mě v kuchyňce. Hodně toho napovídala a ráno mně udělala, jak říkala, dobrou cenu. Od půl noci do 6:00h lidovka za 450kč. Ale spal jsem v teple. Ráno jsem se nasnídal s káfičkem a s dalšími nocležníky. Po formalitách obchodního rázu jsem se vybatolil z penzionu a odejel pár metrů do města, kde jsem dokoupil trochu čerstvých potravin. A začalo pršet! Na náměstí právě probíhala soutěž hasičských družstev, tak jsem se chvíli díval z podloubí, jak jim to jde. Nejstarší zmínky o Domažlicích se datují ke konci 10 stol., kdy zde existovala osada, které později Přemysl Otakar II. udělil městská práva. Roku 1231 bylo město obeháno hradbami, aby tak bylo zabezpečeno před vpády Bavorů. V 60 létech 13 stol. bylo povýšeno na královské město a místní hrad se stal sídlem pülkrabího. Každoročně se zde konají Chodské slavnosti. Nechal jsem si dát pár razítek do mého credenciálu a když déšť trochu polevil, tak jsem vyrazil směrem na Kdyni, která se v těchto místech připomíná k roku 1384 a patřilo pánům z Rýzmburka. V polovině 16.stol. celá vyhořela. Všeruby. Cestou ze Kdyně na Furth im Wald je už z dálky vidět Všerubský průsmyk, ve kterém se skrývá městyš Všeruby. Kdysi tudy vedla významná obchodní stezka do Regensburku. Na jejím místě byla v letech 1811-1815 vystavěna Kdyňsko-Bavorská silnice. Ze starších historických památek se zachoval pouze kostel sv.Archanděla Michaela z roku 1650. Zde jsem měl domluveno se starostou, že mně dá další poutní razítko. Chvíli jsem ho hledal, ale po telefonickém hovoru starosta přijel a razítko mně dal. Ted' už nic nebránilo v pokračování mojí cesty. Za mírného deště jsem přešel hranice po cyklostezce do Německa a to do městečka Eschkam dále přes Furt im Wald, Arnschwang a Weiding do města Cham. Město se nalézá uprostřed přírodního parku Naturpark Oberer Bayerischer Wald na řece Regen, poblíž hranice s Českem. Řeka Regen obloukem obtéká chámské staré město, proto se mu říká „Stadt am Regenbogen“. První zmínka o Chamu jako městyš pochází z roku 978. V roce 2001 se zde konala malá zemská zahradnická výstava v roce Natur in der Stadt Cham.

Keždoročně okolo velikonoce se zde koná týdenní tanečnicků "Square a Round dance". **Rodling** kde jsem měl první nocleh na mé pouti u lesa na pěkné louce. Uvařil jsem si káfičko a dal jsem si něco ze svých zatím bohatých zásob k večeři. Noc byla teplá a spal jsem fajn. Ráno po snídani hup na kolo směr Wörth a.d.Donau, Regensburg. V Regensburgu se nacházel první bezpečný přechod řeky Dunaj, ve 12století zbudovaný Kamenný most. Péči o poutníky na cestě do Santiago de Compostela, Říma i Jeruzaléma se zvláště věnoval zhruba ve stejné době zřízený Klášter sv. Jakuba (přezdíváný skotský). Ještě v 15.století byla v nemocnici sv. Kateřiny zřízena díky daru jiná ubytovna pro poutníky. **Kelheim**, nejstarší nálezy z Kekheimu pocházejí z doby bronzové. Již v době železné zde bylo veliké oppidium laténské kultury, známé jako "Alkimoennis". Vnitřní opevnění města bránilo oblast asi 60ha. A vnější opevnění asi 630ha. Ve většině svojí délky měla obě opevnění šířku kolem 11m., ale na výšku měřila jen 2m. Mezi léty 1842 - 1863 byla na příkaz Ludvíka I.Bavorského na vrchu Michelsberg ve městě zbudována jako připomínka porážky Napoleona „Hala osvobození“. Zde jsem spal přímo na břehu Dunaje. Koupal jsem se v řece, ale protože byl břeh vysoký, tak to byl docela problém. Po vykoupání jsem si musel nabrat vodu do jídelní misky, do petlahví a na břehu se domýt, jinak bych byl od bláta. Kolem jezdily skupinky cyklistů a zdravily poutníka. Noc u řeky byla prima, ale plná komárů. Naštěstí mám moskytiéru přímo na stanu, takže dobré spaní. Ráno po snídani s káfičkem pokračuji dál Neustat a.d.Donau, Donauworth, kde se připojuje k Svatojakubské cestě trasa z bavorského Švábska. V Kaisheimu se nachází bývalý cisterciácký klášter s impozantním klášterním kostelem Nanebevstoupení Panny Marie, zbudovaný ve stylu cisterciácké gotiky s bohatou barokní vnitřní výzdobou a kolosálním hlavním oltářem. Buttnwiesen, Wertingen. Ve Wertingenu byly náboženské slavnosti (snad Boží tělo). Při čekání na pana faráře jsem si dal v restauraci lehký oběd (6€),ale faráře jsem se nedočkal. **Roggden**, kde jsem se mohl ubytovat na fotbalovém hřišti se sprchou a pivem. Spal jsem za budovou klubovny, kde měli hráči umývací plochu na kopačky. Spaní s vodovodem. Ráno sám na hřišti v klidu snídaně a sbalení. Pout' pokračuje cestou do Villenbachu, Altenmunster, Werleschvang, Vollbach do **Zusmarhausenu**, kde spaní opět u fotbalového stadionu, ale u restaurace, která měla zavřeno. Měl jsem námitky, že není voda k dispozici, ale paní mně ukázala, že v budově je otevřen suterén a tam je voda v dosahu. Byla tam hadice dost dlouhá až ke stanu, tak jsem měl stan s vodovodem. Spaní na krásném trávníku s rozkvetlými keři, prostě báseň. Vykoupaný a najezený a ráno nasnídaný, pokračuji Do Woralberska, kde v Höchstu při razítkování credenciálu, dostávám od pana faráře 10€ na přilepšenou. V Memmengu jsem pozván rodinou, která večeřela na dvorku k večeři. Jídlo bylo velice dobré, pořád mně pobízeli (asi to na mně bylo vidět) ať si naberu, že to potřebuji. V kopcích mně stejně vyhládlo pořád se střídaly kopečky se sjezdy, až jsem měl strach o brzdivé špalíky. V **Isny im Allgau** jsem chtěl jít do kempu, ale chtěli 30€ za můj stan. Tak jsem to vzdal a popojel kousek do lesa, kde jsem našel nádherné místo u vrchní stanice lanovky. Tam se mně spalo velice dobře a zadarmo! Cesta mě vedla přes Lindenberg, Schidegg, Mëggers, Waieried do Bregenzu.

Bregenz je docela velké město, ale nová část se nachází kolem Bodamského jezera, kdežto staré město je na kopci a to je docela problém. Protože razítko mají v Martinsturmu. To je tvrz na nejvyšším kopci. Věž má největší cibulovitou kopuli v Evropě. Tak jsem musel pro razítko na kopec, a samozřejmě kolo táhnout na horu také. Ale razítko mám! Cestou v podhůří Alp se začínají zvedat kopečky a měl jsem toho akorát dost, když jsem přijel k chalupě místního zemědělce, který zrovna ukládal traktor do garáže. Zeptal jsem se, jestli si mohu postavit stan na louce za domem. Odpověděl, že to není problém, ale že se chystá bouřka. Nabídl mně nocleh v chalupě. Samozřejmě jsem to přijal, ale to jsem neviděl místnost, kterou mně nabídl. Asi 20 let tam nikdo nebydlel a zrovna takovou dobu se tam neuklízelo. Víc k tomu nemohu dodat, protože darovanému koni atd. Nabídl, že si uděláme večeři. Já abych udělal oheň venku (táborák) a on že donese maso a jiné pochutiny. Ale dali se do karet a na mě zapomněli. Když začala bouřka, tak se vše stěhovalo do místnosti, kde jsme se konečně najedli a dali si po večeři pivečko a nějaký šnaps! Majitel chalupy přizval také k večeři svého kamaráda a společně si pokuřovali jointy a prokládali je kořalkou. Dívali se na fotbal a pěkně u toho hulákali. Já šel spát, i když s obavami, protože jointy hořely všude možně. Ráno jsem vstával časně, udělal jsem nějaké obrázky a snažil se je oba probudit. Šlo to těžko. Také jsem kolegu majitele chalupy upozornil na nebezpečí požáru, jaké nám hrozilo. Řekl, že to Ernstovi, tak se jmenuje majitel řekne. Když konečně vstal, tak jsem udělal pár obrázků s Ernstem a vyrazil na další pout' směr Lichtensteig, Wattwill, Rapperswil, a přes Zurich, kde jsem udělal pár fotografií a získal razítko do credenciálu do **Melingenu**. Zde jsem našel ubytování v malé vesničce u jednoho majitele pozemku, kde měl uskladněné dřevo. Jde chlapík na procházku se psem, ptám se, kde si mohu postavit stan. Tady všude, protože to je celé moje, povídá. "Přišel za mnou, že nedaleko je studna s pitnou vodou. Tak jsem poděkoval a stavím stan. Znovu přichází, že ta studna už nefunguje, jestli mě má donést vodu. Tak jsem mu poděkoval, že vody mám dost. Vždy než se chystám stanovat, tak se vodou zásobuji, abych se mohl umýt. Z Melingenu ráno po snídani pokračuji do Aarau, Olten, přes Langental, kde na faře šéfuje příjemná paní. Dostávám kafičko, dvě čokoládové tyčinky a navrch 20ŠF. Přeje mně příjemnou a bezpečnou cestu. Do **Krauchtalu**, kde hledám místo na spaní. Nechce se mně do Bernu na večer. U faráře moc nepochodím, nemá pochopení pro tuláky, ale navádí mně, abych si našel místo na spaní za místním hřbitovem. Našel jsem krásné místo mezi dvěma třešněmi (ještě nebyly zralé), kde jsem si postavil stan. Večeře a pár fotek a do hajan. Noc byla klidná. Ráno jsem si nakoupil chleba v místní drahé pekárně. 4SF. Do Bernu jsem přijel kolem 9:00h. Cestou na mě zahalekal mladý Čech, žijící v Bernu 20 let. Je vystudovaný architekt. Pracoval pro nějakou kancelář, ale právě si bude otvírat s kamarádem svůj ateliér. Prošel se mnou kousek města a dovedl mě na náměstí před katedrálou „Münster Berner“, kde jsme se rozloučili. Katedrála ale otvírá až v 10:00h, tak jsem měl čas na prohlídku města, kde jsem už jednou byl. Přišel jsem k Bernské radnici, k výběhu medvědů (ti jsou teď přestěhovaní k řece Aare), na obchodní ulici jsem se podíval na dům, kde bydlel Albert Einstein. Prohlídka

Münsteru s razítkem netrvala dlouho a já mohl pokračovat dál na Murten-Morat, Payerne. Městečko se proslavilo krásným Benediktinským klášteřem z 10 století. Je totiž největší stavbou v románském stylu ve Švýcarsku a s jeho sloupy zdobené freskami je považován za jednu z nejlepších staveb v tomto slohu v Evropě. Moudon a Pelezieux, kde nacházím spřizněnou duši. Zde si můžu postavit stan v areálu, kde zpracovávají dřevo. Než za mnou zavřel bránu ukazuje, kde se můžu umýt a vyprat svršky. A že ráno přijde před osmou hodinou. Vše proběhlo O.K. v noci klid a ráno mně přinesl velikou bagetu se šunkou, ať prý na něho myslím v dobrém. Zde už jsem v Kantonu, kde se hovoří francouzsky. Tak to jsme si pokecali. Z Pelezieux odjíždím směr Lousane, je druhé největší město v blízkosti Ženevského jezera. V roce 1914 zde byl založen Mezinárodní olympijský výbor. Historické části města dominuje katedrála, která je považována za nejimpozantnější kus ranně gotické architektury v celém Švýcarsku. Morges, Nyon, ve 13 století začal hraběcí rod savojských se stavbou mocného hradu s pěti věžemi na základech římských ruin. Tři Korintské sloupy na malém kopci v místním parku u jezera, připomínají římskou éru. Město založil Julius Ceasar jako Noviodunum, do Versonex, kde hedám ubytování na pěkně strážném trávníku, který právě dokosil majitel pozemku. Říkal, že je to cvičiště pro psy, ale když jsem zde já, tak psy nechá doma. Mám k dispozici i jeho toaletu a vodovod. Tak stavím stan, vařím něco dobrého k večeři (snad sardinky) a kafičko. Kolem je městečko „Světských“ to jsou naši komedianti. Mají zde dokonce své městské zastupitele, kteří se starají o pořádek. Majitel pozemku mě pro jistotu napsal potvrzení, kdyby mě kontrolovala policie. Světští ale nemají moc příležitostí pro svoje atrakce. Z Versonex odjíždím brzo po snídani směrem do Ženevy, kde si udělám malou exkurzi po městě. Ženeva usazena mezi alpskými vrcholy leží v zátoce stejnojmenného jezera. Symbolem nejmenší světové metropole je „Jet d'eau“ fontána na periferii města s vodotryskem dosahujícím 140 metrů. Město je rozděleno částí jezera přecházející v řeku Rhône. Starému městu dominuje katedrála Svatého Petra. V ulici Grand-Rue se narodil velký myslitel Jean-Jacques Rousseau. Město je oáza kultury a historie. Po získání poutního razítka, začíná obtížná procedura, jak najít správný směr z města. I když mám představu, kde je jih, tak ve velkých městech občas bloudím. Nejlepší je mít štěstí! Za nedlouho za svými zády slyším slovenštinu. Kolega na elektrokole, Slovák žijící v Ženevě se nabídl, že mě ven z města doprovodí. Jel se mnou určitě 15 km a já měl co dělat, abych mu stačil. Při loučení mně prozradil, že se právě chystá na severní Slovensko na Spiš. Šťastnou cestu kolego. S Ženevou za zády a před sebou Savojské Alpy, zatím jen v dálce, ale pomalu se přibližující. Směrem na Saint Julien, Minsier, Angfort do **Belley**. Už jsem toho cestování měl právě dost, když jsem uviděl za bránou rodinného domku krásně posečený trávník. Zavolał jsem na majitele a ptám se, jestli by bylo možné, postavit si na tom trávníku stan. Odpověď byla kladná, ale napřed si mě pořádně prohlédl. Ukázal jsem mu svoje poutnické credenciály a mapy cest. To rozhodlo. Zrovna stavěl zahradní sušák, ale nevedlo se mu to. Tak jsem mu pomohl se stavbou. Paní domu mně přinesla nádobu na umytí a po očištění jsem byl pozván na malou svačinku. Postavil jsem stan a přišli

mě pozvat na večeři. Tak jsem si to také představoval. Večeře byla bohatá, opékané brambůrky a salát, zapékaný květák s bagetou. Další chod, několik druhů sýra, potom ovoce, meruňky a broskve a na vrch kafičko se smetanou. Jako přípitek na cestování a setkání, trocha růžového vína. E-mailovou adresu jsme si vyměnili. Tohle bylo nádherné zakončení cestovatelského dne. Ráno u dobrodinců jsem ještě šel na toaletu a také jsem ještě dostal bohatou snídani, po které už byl čas se rozloučit. V okolí jsou dost vysoké Savojské Alpy, nahoře leží pořád sníh a pořádně to zde protahuje. Proto se pořádně oblékám. Cesta vedla přes Movestel, Cessieu, kde jsem se zastavil pro razítko. Místní velitel městské policie zde zvané „Mairie“ byl jako u vytržení, když jsem mu ukázal své credenciály a mapy mých cest. Okamžitě povolal do služby policejního fotografa a začalo veliké fotografování. Společnou fotku a také foto mého bicyklu plně naloženého. Pozval mě na kávu do své kanceláře a zde mě vyznamenal pamětní medailí svého města. Pokračoval jsem v cestě do města **Grenay**, kde jsem si našel pěkné místo za místní továrnou a na rychlo začal stavět stan, protože začínalo poprchávat a foukat z hor. Po jídle a kafičku jdu brzo spát, jsem z těch kopců trochu unavený. Po snídani mám před sebou cestu do Lyonu, asi 40 km. Při vjezdu do katastru města dojíždím cyklistu, jak veze na vozíku za kolem nějaké trámký. Upaloval jako by je ukradl. Tak jsem ho oslovil a on mě dovedl do centra Lyonu, kde měl s manželkou pěkný byteček v domečku mezi poschodovými domy. Pozval mě na polední párty s přáteli do parku ve městě. Každý dovezl nějaké pohoštění a společně je uzobávali. Když někdo nový přišel, tak všechny obešel a políbil, to moc rád nemám, ale zde se to tak dělá. Snědl jsem nějaký sendvič s pažitkovou pomazánkou a pár kousků melounu. Po fotografování jsem se rozloučil a pokračoval do centra města. Zrovna zde měli nějaké dětské slavnosti, tak bylo náměstí plné lidí. Lyon je francouzské velkoměsto na soutoku řek Rhône a Saone. Je zde obrovská bazilika nádherně zdobená. Stojí na vysokém kopci a je dobře vidět ze všech stran. Starým městem vedou uličky a průchody hedvábnických dělníků. Římský amfiteátr je 2000 let starý a pořádají se zde představení. V městě jsou překrásné parky a zahrady. Po řekách můžete plout na vyhlídkových lodích. Z města to šlo hůř než do města. Ulice jsou plné semaforů a na každém kroku se čeká. Najít správný směr je věda. Zastavil jsem se u dopravních podniků, kde se mě ujala příjemná dáma a napsala mně na kus papíru, kudy mám jet. Velice mně to pomohlo. Směr byl na Saint Etienne přes Givors. V **Etieniu** jsem objel skoro celé město, ale cestu jsem nenašel, až mně zase pomohli cyklisté, kteří projížděli kolem. Jsou zde souběžné silnice a já jel vždy jen po jedné. Pak už to jelo jako po másle, ale byl jsem na sebe našťvaný. Tak když jsem uviděl fotbalový stadion za městem, tak jsem to vzdal a šel stavět stan. Zrovna tam zalávali trávnik, tak jsem se osprchoval, uvařil večeři a kafičko. Pak jsem se jen kochal a čekal na večer. Ráno jsem nakoupil potraviny a upaloval do města, kde začíná Francouzská poutní cesta **Le Puy en Velay**. A zase jsem měl štěstí, při procházce kolem románské katedrály Notre Dame jsem náhodou narazil na misii jakubské cesty. Místní dobrovolnice, dámy v letech a jejich vedoucí Michael se mě ihned ujali, vyptávali se odkud jedu a že se mohu u nich v misii umýt

a vyspat. Uložil jsem kolo do připraveného boxu, dal sušit spacák a stan a vydal jsem se na obhlídku a focení katedrály. Říkali at' si jdu odpočinout, ale já šel fotit. A udělal jsem dobře! (ráno totiž přšelo). Krásné panorama tvoří příkré svahy dvou pahorků, vulkanického původu. Na každém se nachází monumentální stavba. Na vrcholku Corneille (vrána) od roku 1860 stojí socha madony s děťátkem odlitá z 213 děl ukořistěných v Krymské válce. Opodál na 80 metrů vysoké sopečné jehle, stojí kaple Svatého Michala z Aiguilke postavené v 11.století. Románská katedrála je pod ochranou Unesco. Od 11. století je zde umístěna Černá Madona vyřezávaná z tmavého ořechového dřeva. Po návratu jsem si dal večeři z vlastních zásob a šel na kutě. V misii se o poutníky starají velice dobře. Michael mně doporučil, až si sundám oblečení, at' je dám do koše v mém spacím boxu. Tak jsem udělal. Ráno jsem měl vše vyprané a vysušené a připravené na stejném místě! Prostě balada. Budíček byl brzo v 6:00h hned potom snídaně na účet misie a po snídani jsme šli všichni na mši pro poutníky, kde jsme dostali požehnání od místního pana biskupa. Se mnou šla jedna z dam misie, aby mně pomohla při představování po mši panu biskupovi. Všichni poutníci, jak byli vyzváni, řekli svoje křestní jméno a odkud jsou. O mně řekla moje průvodkyně ještě že jedu na kole až České republiky. Byl zde také jeden poutník z Polska, ale šel jen francouzskou cestu. Byl jsem sám z takové dálky. Všichni to velice ocenili. Po mši, to už venku přšelo, jsem se šel na chvilku schovat do misie. Dostal jsem druhou snídani, ale pak už mě vypakovali ven, že půjdou také do hajan. V misii ještě před odjezdem, jsem si napsal nový itinerář podle originálního francouzského průvodce a zvolil jinou přímější trasu přes francouzské středohoří. Z Le Puy jsem za deště a v mlze pokračoval přes vysoké pohoří kolem 1000m.n.m. Také zde jsem potkal kolegu cyklistu, který jel obráceným směrem než já. Jen jsme se pozdravili a řekli odkud jedeme (on je Belgičan a vrací se domů) ani jsme si neudělali společnou fotku, protože jsme měli zmrzlé a promočené ruce a nemohli vzít foťák do ruky. Směrem na Saint-Privat-d'Allier jsem si dal k obědu velice chutné vařené maso. Kuchař je donesl sám a bylo horké a velice chutné. Asi viděl zmučeného poutníka, tak se slitoval. Po obědě se mně nechtělo ani pohnout, tak jsem to oddálil ještě káfičkem. Do Saugues, kde jsem se musil ubytovat v místním albergu za 33€ s večeří a snídaní. Pokoušel jsem se rozmrazit pod sprchou, ale měli zde jednotlačítkové sprchy seřizené tak, aby se člověk neopařil, ale ani neohřál. Všechno jsem měl promočené a tak byl problém, kde oblečení usušit. Rozvěsil jsem všechno po ramínkách a boty jsem musil položit na koupelnovou lampu nad zrcadlem, kde byly normální žárovky, které trochu hřály. Do půl noci levou a od půlnoci pravou botu. Po prohřátí pod sprchou, jsem zalezl do postele pod deku, abych se aspoň trochu zahřál. Samozřejmě, že jsem usnul. Probudili mě spolubydlíci, proč nejdu na večeři. Tak jsem vstal a šel se navečeřet. Jídlna byla plná poutníků, kteří pout' jdou v místě ubytování a pak se přesunou vozidly na další etapu. Všechno maso bylo téměř sněženo, ale paní kuchařky mně donesli tři kusy kuřecích stehen, salátu a rýže bylo dost. Najedl jsem se dobře. Po večeři jsem se představil a ukázal svoje propagační plakáty o svých cestách. Všichni moje cesty po Arábii obdivovali. Na zdar další poutě jsme si připili dobrým

francouzským červeným vínem. Spalo se mně výborně a byl jsem hlavně v suchu. Snídaně byla v 7:00h a k jídlu byl velký výběr různých pochutin. Od kávy, čaje, přes jogurty a sýry až po masné výrobky. Bohatý stůl, jeden z nejlepších na mé pouti. Po snídani jsem natankoval vodu dochutil ji práškovými vitamíny a pokračoval v cestě. Trasa vede do La Roche, Esplantas, Le Sauvage, Limagnole, Aubrac, pořád středofrancouzskou vrchovinou pohybuji se pořád kolem 1360m.n.m. Za městem **Nasbinals** už hledám, kde bych hlavu složil. Přijíždím k zimnímu sportovnímu komplexu. Všechno je zde zavřeno, tak hledám příhodné místo pro stan. V Nasbinals jsem kromě razítka dostal veliký hrnec kávy, a po prohlídce kamenného kostela, kde mě provázela velice milá paní, která má známého v Praze. Po přípravě večere opravuji boty, pořád se nemohu srovnat, jak se zacvakávají do pedálů. Jdu brzo do hajan, pořádně se oblékám, ale v noci je mně zima. Ráno spěšně balím, abych se zahřál. Terén je hodně kopcovitý, jezdím nahoru a dolů. Oběd mám v malé hospůdce ve 14:00h, kde je strašně ukecaná servírka, ale jídlo o několika chodech s vínem nemá chybu.12€. Po obědě hledám správný směr, poslala mě buď na špatnou stranu, nebo jsem jí špatně rozuměl. Ale spíš to druhé je pravda. Po spatření fotbalového stadionu jsem měl jasno, kde budu dnes spát. Je zde voda, tak koupel a do stanu. Ráno jako každý den, káva, čaj na cestu a kontrola kola. Zatím pořád jedu na Brněnském vzduchu v duších. Odjíždím do kalného zamlženého pohoří, asi hodinu jsem čekal, že přestane pršet. Za hodinu déšť pomalu přestává a začíná se vyjasňovat. Jedu národním parkem se správním centrem v **Limagnole** ráz terénu je vysočina s pastvinami. Ve městě je sice kemp, ale chtějí 10€ a to jim nedám. Tak hledám místo v lese, ale to je zde problém, jsou zde ploty. Stavím stan u cesty, suším spacák a oblečení. K silnici je to půl km. Ale hluk není vůbec slyšet. Po večeri odpočívám a relaxuji při kafičku. Ráno k mému překvapení mám budíček velice brzo. Ze začátku nevím co se děje, ale za chvíli poznávám, že se moje kempování nelíbí místnímu vládcí lesa, statnému jelenovi. Na štěstí jsou zde ploty, teď už vím proč jsou tak betelné. Odjíždím časně směrem na Cahors, Montcuq. Je docela teplo a fouká větřík. Nakupuji potraviny, veku a šunku a obědvám v polích na sluníčku dosušuji spacák i stan. Po cestě mám opět štěstí na fotbalový stadion, tak končím a potáhnu dál až ráno. V městě Leauzerte jsou obrovské trhy, snad na každém náměstí. Stánků se všemožným zbožím je veliké množství. Fotím pár snímků a pokračuji směrem na Moissac a Auvillar, kde sbírám další poutní razítka a nakupuji potraviny. Po prohlídce města **Lectoure**, kde mají velký opevněný hrad, pokračuji za město, na velikou louku. Zde připravuji stavbu stanu, rozbaluji oblečení a suším je na sluníčku. Náhle k mému překvapení se ke mně sjíždějí automobily s vleky. Už u okraje louky jsem si všiml, že je zde cedule, označující plochu pro vzlet horkovzdušných balonů. Protože je právě neděle, tak zde probíhá akce s létáním balonem. Později se sjíždějí i pasažéři, kteří poletí, kam je vítr ponese. Šel jsem se pozdravit s majiteli firmy, která létání provozuje a hlásím, že jsem z Čech-Brna a že znám brněnského výrobce horkovzdušných balonů, firmu Kubíček. Oni ho samozřejmě znají také. Po rozsáhlých přípravách nakonec balony startují a odlétají. Ostatní pozorovatelé odjíždějí auty a nad mým kempem se

konečně rozhostí klid. V noci se na chvilku ozývá halas, když si přijíždějí pro svá opuštěné auta. Zbytek noci je klid a spím jako v bavlnci. Ráno mám budiček, na nedaleké silnici už pracují silničáři a nedbají na klid okolní krajiny. Pokračuji směrem na Montreal-du Gers a Condom. Gaskoňské město leží v údolí řeky Baise. Katedrála z roku 1531 je poslední ve Francii vybudovaná v gotickém slohu. Jsou zde nádherné okenní vitráže a vyřezávané varhany. Kraj je proslulý výrobou armaňaku a také Dumasovým románem o třech mušketýrech a d'Artaňanovi, který z tohoto kraje pocházel. Projíždím kopcovitým krajem na **Nogaro** a hledám, kde složím hlavu. Moc místa zde není a tak se ptám u pěkné vilky, jestli mohu postavit stan na zahradě. Majitelka zde není a dělník, který zde pracuje mě posílá pryč, že nemůže rozhodnout bez ní. Nedaleko na malém plácku u lihovaru rozbaluji stan a spacák, aby se prosušili na sluníčku. U domu se něco děje. Přijela majitelka a pracovník jí asi řekl, že potřebuji ubytovat. Majitelka přichází a povoluje mně, že se mohu nastěhovat na zahradu. Vypytává se odkud jedu a kam. Ukazují mapy mých cest a tak je spokojená a můžu zůstat. Vařím si kávu a čaj, peru oblečení a také se dobře umývám. Je zde na zahradě vodovod. Krásně jsem se vyspal, v klidu ráno nasnídal, uvařil čaj na další cestu. Večer mně ukázali, kde je otevřená branka a tak jsem ani nemusel čekat, až přijdou a mohl se vydat na další pout'. Loučení se zahradou bylo docela smutné, takové by mělo být ubytování každý den! Pokračoval jsem na Aire-sur-**L**Adour, Arzacq, Morlane a **Arthez**, kde jsem opět našel ubytování ve sportovním areálu na fotbalovém a ragbyovém stadionu. Nikdo zde nebyl a z kohoutku tekla dokonce teplá voda ohřátá od sluníčka. Vypral jsem svršky i sebe a relaxoval. Cestou jsem nakoupil konzervy, borůvkovou marmeládu, bagetu cca za 10€. Ráno opět do kopců, nahoru a dolů francouzskou vysočinou. Přes Lacq, Mourenx do Navarrenx, kde jsem šel na oběd. Do oběda ještě zbývala chvilka, tak jsem šel na prohlídku města. Navarrenx bylo přestavěno navarskými králi na pevnost, která odolala za hugenotských válek obléhání francouzů. Oběd byl sice dobrý, ale bylo toho neskutečně málo. Tak jsem to musel po cestě doplnit z vlastních zásob. Z města mě vedla cesta přes řeku d'Oloron po kamenném mostě z 13.století. Pokračuji v pouti do města **Saint Palais**, kde nacházím opět fotbalový stadion, tentokrát bez vody. Na pěkné loučce mají hřiště místní senioři i s chatičkou. Hrají zde petangue. Tak se dávám do řeči a mám dovoleno postavit si stan nedaleko. Příprava jídla netrvala dlouho a tak se vydávám na prohlídku stadionu. Všechno je pečlivě uzamčeno a nikde ani živáčka. Hledal jsem toalety na ráno, bez úspěchu. Když senioři končili s hrou, tak mě jeden z nich podaroval litrovou láhví vychlazené vody a třetinkou piva a oranžády. A omlouval se, že toho nemá víc. Před spaním koukám na hvězdičky a jsem s cestou spokojen. Ráno jsem ze stadionu ani nespěchal, měl jsem totiž první odpočinkovou krátkou etapu do podhůří Pyrenejí, do **Sant-Jean-Pied-de Port**. Cestou jsem opět nakupoval v supermarketu Carrefour a do Sant Jean jsem dorazil už v 11:00h. Saint Jean je malé malebné francouzské městečko, ležící asi 15km od španělských hranic. Zde začíná první horská etapa přes krásné hřebeny Pyrenejí, která patří k těm nejtěžším na Jakubské pouti. Zde před Pyrenejemi jsem chtěl spát v Albergue,

abych si pořádně odpočal. Protože otevírají až ve 14:00h, tak jsem šel na obhlídku místní citadely. Celou jsem ji obešel a udělal mnoho fotek. Z vnějšku jsou to jenom zdi a uvnitř je umístěná nějaká náboženská kolej. Když jsem vešel dovnitř, tak mě požádali slušně, abych vypadl. Nechal jsem se vyfotit na prostranství a šel si připravit oběd. Po jídle jsem si lehl na lavičku nad ubytovnou a čekal až otevrou. Čekal jsem, že to zde bude jako v Le Puy de Valey, ale byl jsem velice zklamán. Paní ubytovatelka byla velice nerudná a moc se z poutníky nepárala. Dostal jsem číslo postele a čas snídaně, jinak nic a zaplatil jsem 6€. Setkal jsem se s poutnicemi z Floridy z USA. Sestry černošky. Byly příjemné a hodně se zajímaly o moje putování. Ptaly se, kde si mohou před další cestou nakoupit, tak jsem jim poradil. Po nákupu mě vyhledaly a musel jsem s nimi posvačit. Bylo to příjemné zpestření pobytu. Po ubytování jsem si šel prohlédnout město a něco nafotit. A brzo do hajan, abych byl ráno na ty kopce fit. Nocleh v těchtole zařízeních nebývá nic moc z toho důvodu, že jsou zde ubytování poutníci, kteří jsou hodně unavení a jak lehnou hned chrápou jako dřevorubci. Kolo mám pod stromem na zahradě a doufám, že tam bude i ráno, protože branka na zahrádku nejde zamknout. Také nabíjím baterie do foťáku a mobilu, abych byl na Španělsko řádně připraven. Ráno na snídani jsem přišel tak akorát, že jsem zachránil jen tři kousky bagety a trochu marmelády. Ti co přišli později neměli vůbec nic! Paní ubytovatelka se pro jistotu vůbec neukázala. Zde jsem měl na počítadle tachometru už 1895km. Etapa přes Pyreneje to byla fuška. Dost jsem toho nachodil pěšky, protože to bylo rychlejší a méně namahavé. K vrcholu Puerto Ibañeta jsem projel osadou Valcarlos první místem ve Španělsku. Na vrcholu v Puerto Ibañeta 1057m.n.m. jsem se setkal s cyklistou poutníkem z Belgie. Udělali jsme pár obrázků a já šel obědvat. Do kláštera v Roscesvalles jsem sjížděl prudkými serpentínami, kde jsem po prvé uváděl důvod moji pouti a přihlašoval jsem se k pouti Španělskem. Klášter je obrovská kamenná stavba a jsou zde ubytovny pro poutníky. Kostel La Real Colegiata postavený v roce 1219 na příkaz Sancha Silného. V kapitule opatství se nachází královská hrobka. Do osady Espinal jsem dorazil zrovna v době konání místní slavnosti, vyhrávala zde kapela a rozdávalo se pohoštění. Také jsem dostal bagetu se sýrem a španělskou sušenou šunkou. Z Espinalu jsem vystoupal na vrchol Puerto de Erro, kde se nachází občerstvovací stánek pro poutníky. Prodavač mě nasměroval přes Larrasoanu do **Vilavy** rodiště známého cyklisty Miguela Induraina, který zde má památník. Zde jsem se ubytoval ve velmi pěkném albergue. Zařízení bylo skoro nové, vše čisté a perfektně vybavené. Platil jsem 6€, ale stálo to za to. Snídaně se měla podávat v 8:00h ale o 3\4 na 8 už jsme snídali jenom dva poutníci. Všeho bylo dost sýry, máslo, salámy, jogurty, prostě všechno. Po snídani jsem si načepoval pomerančový juice s vodou a před cestou ještě kávu. Po camino Burlada přes Puente de le Magdalena se dostaneme do staré Pamplony. Do Pamplony to bylo kousek a dovedl mě tam na náměstí kolega cyklista. Pamplona (baskicky Iruñea) je hlavním městem autonomní oblasti Navarra. Údajně ji založili Římané v prvním století před Kristem. Byla dobyta Vizigoty, Franky, a konečně Araby, ale už v roce 755 se Baskové maurské nadvlády zbavili. V roce 778 ji Karel Veliký pobořil.

Následující bitva v průsmyku Ibaneta vešla do dějin písní o Ronaldovi. Od 9.století se začalo budovat Navarské království, s hlavním městem Pamplonou, k jeho rozmachu však došlo až s příchodem poutníků. Zde jsem potřeboval jít na toaletu, ale všechny veřejné byly zamčené. Tak jsem šel do nejlepšího místního hotelu na Plaza del Torros naprosto bez problému. V katedrále jsem dostal poutní razítko a pokračoval jsem za pomoci místního policisty, který mně dal mapu města do cíle další etapy do Logroña. Přes Obanos, Puente de la Reina vznik a rozvoj souvisí s elegantním mostem z 11.století. Na začátku 12.století propůjčil král Navary a Aragonie Alfons I. Osadě ležící na řece Rio Arga městská práva. Most prý byl postaven na přání jedné královny pravdě podobně Doña Mayor vdově po Sanchovi Corsesovi III. Cesta je značená velice dobře, tak jsem mohl etapu protáhnout s tím, že budu opět spát na ubytovně. Přes Vianu Navarský král Sancho III. Propůjčil Vianě na hranicích s Kastílií v roce 1219 privilegia v obchodování. Z města se stala známá zastávka na Svatojakubské cestě. V 15 století bylo založeno knížectví Viana. Ještě dnes má španělský následník trůnu, princ Filip titul princ z Viany. Je velice horko, je to náročné. Za **Logroněm** spím v Albergue, docela slušně zařízeném. Spaní ve skupině není nic moc, všichni chrápou jako o závod. Tak se těším na další etapu. Po dvojí snídani vyjždím z města, ale nedaří se mně najít správný směr a opět už po několikáté mě zachraňují místní cyklisté. Za rekreačním komplexem Gajerou jsem kousek putoval pěšky a pěšáky, po kamenité šotolině, ale pak jsem se dostal opět na asfaltku a už to frčelo. Přes Navarrete a Najeru do **Santo Domingo de la Calzada**. Santo Domingo patří k nejvýznamnějším zastávkám na Svatojakubské cestě. Za svou existenci vděčí Domingu de Vitoria 1019-1109. Někdejší poutník obětoval poutní cestě celý svůj život. Vykácel hustý les kolem řeky Rio Oja, postavil most a zpevnil cestu (Calzada), která dodnes určuje protáhlý tvar města. Už krátce po smrti byl prohlášen za svatého. Mezi léty 1158-1235 byla postavena románsko-gotická katedrála. Před městem je veliký luxusní kemp, ve kterém chtěli 12€, tak jsem pokračoval do města do Albergue, kde platím jenom 6€. Ale bez snídaně. Jen postel mizerný záchod jako koupelna a chrápající chlapi a ženský. Je to zde samá mládež, a všichni hulí mariánku o sto šest a sedm. Je to zde pod ochranou nějakého kláštera a nikoho to nezajímá, hlavně že do kasičky přibývají eura! Po koupeli, kterou jsem si musil vybojovat ve frontě, jsem šel na večeři a nafotil nějaké obrázky do města. Katedrála je nádherná a má samostatně stojící věž z 18 století. Ve městě jsou také hrázděné domy se zvláštními dřevěnými překlady, na kterých jsou postaveny stěny domů. Ráno k snídani v supermarketu jogurt, chleba se sýrem a medem. V Belorádu kupuji konečně špek, pěkný kousek, sardinky a bagety. Do Burgosu se to hodně táhne, pozvolné stoupání a na konec Husí hory. Montes de Oca. 1080m.n.m. V kopcích také potkávám dva cyklisty poutníky, kteří jedou do Compostely, mají starší horská kola, jedno je s vlekem a na něm, to mě podržte vezou psa! Je dost veliký, tipl bych to na 15kg. Jednou jsem je předjížděl, ten pes běžel vedle silnice za nimi, ale z kopečka ho naložili, jinak by jim nestačil. Na vrcholu jsme si udělali společnou fotku a já jsem si dal chvilku odpočinek a malou svačinku. Ve Villafraca-Montes de Oca čerpali kdysi poutníci sílu

před dlouhým a nebezpečným přechodem hor Oca(husa), v jejichž lesích řádili loupežníci a bandité. San Juan de Ortega 1080- 1163 byl další velký propagátor Svatojakubské cesty. Kromě silnice a mostu vybudoval kostel Iglesia de San Nicolás a ošetřoval poutníky. Kousek pod vrcholem byla hospoda, ale zde ve Španělsku nevím proč podávají oběd až ve 13:00h. Dal jsem si udělat vaječnou omeletu s masem. Dali tam tři kousky pěkného masa a hranolky, dost koření a tři kousky sendviče a jen jsem funěl. Trochu jsem si odpočinul a za půl hodinky už fičel z kopečka, klesající houpačkou. Jelo se mně výborně, nevím jestli to bylo kopečkem nebo tím obědem. V Burgosu jsem byl už ve 13:00h a zajel jsem do města. To byla hrůza! Snad všichni obyvatelé byli ve městě na náměstích. Slavili nějaký náboženský svátek. Ponášeli po ulicích obrovské loutky a všude bylo plno květů. Krása. Burgos býval významným středověkým městem, k nejznámějším postavám patřil rytíř a bojovník proti Arabům El Cid, který je tu do dnes španělským národním hrdinou. Ostatky EL Cida jsou pochovány v místní nádherné gotické katedrále, která patří k nejvýznamnějším evropským katedrálám. Nad městem jsou pozůstatky pevností a v okolí několik klášterů. Burgos je významnou zastávkou na Svatojakubské cestě. Opět hledám při výjezdu z města správný směr, u benzinky tankuji vodu na vaření a umytí. Ještě jsem chtěl nějakou dobu jet, ale nedaleko od silnice do městečka **Villalbilla de Burgos** zahlédnu fotbalový stadion a je rozhodnuto. Pořád je horko, tak končím a budu odpočívat. Mají zde vybudované šatny, ale ty jsou zamčené. Stavba má ale stříšku, kde se mohu schovat před sluncem a nestavím stan, budu spát na lavičkách, které jsem si přitáhl pod stříšku. Po umytí těla, připravuji večeři a relaxuji koukáním po okolí. Dědinka je dost daleko, tak mám klid, nikdo mě zde neruší. V noci se ozývala někde v dálce bouřka, ale zde nepršelo. Na tvrdých lavičkách, ale spaní nebylo nic moc. Po snídani už netrpělivě nasedám na kolo, mám před sebou náročnou cestu. Silnice vede přes Tardajos a Rabé de las Calzadas. Je mírně zvlněná a rovná jako podle pravítka. V osadě Hornilos del Camino, které bylo už ve středověku důležitou zastávkou na Svatojakubské cestě s několika útulky a jednou ošetřovnou pro malomocné, založenou ve 12 století. Gotický farní kostel San Román pochází ze 16 století. Přes Hontanas vede cesta do pozůstatků kláštera San Anton, který patří k nejpodivuhodnějším zříceninám na Jakubské cestě. Silnice vede po historické poutní trase přímo pod obloukovou klenbou, která kdysi spojovala klášter s kostelem. Klášter byl založen ve 12 století jako útulek pro poutníky řádem sv. Antonína. Mnichům řádu sv. Antonína byla ve středověku přičítána zázračná moc, protože uzdravili mnoho poutníků, kteří trpěli tzv. ohněm sv. Antonína. Otrava námelem parazitujícím na žitě. Jako poznávací znamení nosili mniši kříž sv. Antonína a ten se stal jedním z mystických symbolů Svatojakubské cesty. Cruz del Peregrino. Neustále fouká mírný protivítr. Když jedu z kopečka tak to moc nevadí, ale do kopečka je hodně cítit. Za Boadilla del Camino přejíždím Canál de Castilla, kterým se na 207km dlouhé vodní cestě vozilo obilí z oblasti Tierra de Campos k Atlantiku. Kanál se budoval s přestávkami od roku 1753-1859 a pomocí 49 jezů překonává výškový rozdíl 150m. Jez u Frómisty překonává 14 výškových metrů. Na

kanálu se denně pohybovalo až 400 nákladních lodí tažených mezky. Ve Frómisté zastavuji na oběd. Dávám si výbornou smetanovou polévku s masem a navrch opět výborné pečené koleno 11€. Do Leonu je to velká vzdálenost tak hledám místo na spaní, ale nikde nic kolem silnice je jenom nepořádek a kopřivy. U **Villalcázar de Sirga** nacházím kousek od silnice docela velkou garáž, která vrhá veliký stín na plochu před ní. Uvnitř je pěkně zařízená, ale klíč nikde. Nebudu stavět stan, jen si rozložím moskytiéru a schovám se dovnitř. V okolí jsou v plném tempu žně. Čekám, že mě někdo nasměruje k lepšímu místu a nic! Chystám večeri s kafíčkem a relaxuji pod dohledem sekáčů. Plocha byla od celodenního sluníčka pořádně vyhřátá tak jsem měl od spodu i topení. Ale tvrdé! Ráno po snídani ještě než vyšlo sluníčko už kolem projeli tři cyklisté. Tak se vydávám za nimi. Cesta je rovná a ubíjející ale když svítí slunce do zad tak to docela jde. Po asi 60km se náhle stáčí o 45° vpravo a teď jedu po větru a to se mně moc líbí! Cesta ubíhá úplně jinak. Docela mě to nabudilo a tak šlapu jako o závod. Do Abadia de Santa Maria, Lédigos, Terradillos de los Templarios, které dříve patřilo řádu Templářů. Francouzští rytíři Hugo de Payens a Godefray de Saint Omer založili v roce 1119 po prvních křížových výpravách náboženský a vojenský řád na ochranu křesťanských poutníků do Palestiny. Díky papežovu zmocnění a privilegiím jako bylo osvobození od daní a cel se z tohoto řádu stal nejvýznamnější rytířský řád středověku. Přes Reliegos, Mansilla de les Mulas ležící na řece Rio Esla, významným dopravním uzlem, kde se křížila Via Trajana s obchodními cestami vedoucími severojižním směrem. Kolem roku 70n. letopočtu opevnili Římané osadu hradbami. V následujících staletích ji měli v držení Gótové, Arabové a na konec Španělé. Ve 12 století přivedl leónský král Ferdinand osadníky a v r.1181 jim propůjčil městská práva. Nejstarší kostel je Iglesia Santa Maria. Asi 10km. před Leonem jsem zastavil na oběd. Protože se ve Španělsku podává oběd až ve 13:00h tak jsem měl ještě 1\4 hodinku na umytí a přípravu. K obědu jsem měl perfektní salát, vrtulky, kukuřici s cibulkou, vajíčkem a olivami. Druhý chod dobře upečené koleno s hranolkama a vekou. Jako zákusek mražený kornout. Odjížděl jsem ve 14:00h. a v Lyonu jsem měl ještě 1\2hodiny na rozkoukání, protože ti matoušci otevírají katedrálu přesně v 16:00h. To už jsem měl vše nafoceno a čekal jsem na razítko do credenciálu. Po obdržení razítka jsem projel městem a hledal Albergue, kde složím hlavičku svou. Když kolem roku 70. si na soutoku řek Bernezgy a Totia vybudovala římská Legio VII Gemina Ria Felix svůj tábor, aby posílila pozice Římské říše v této části Hispánie, dala tak základ pozdějšímu hlavnímu městu, z prvních křesťanských království na pyrenejském poloostrově. Své vrcholné období zažívá León ve středověku. Až do roku 1220, kdy se v osobě Ferdinanda III. definitivně spojilo kastilské a leónské království. Katedrála, Leonská kráska je skutečně monumentální. Na svět ji pomohli poutníci, kteří do města přinášeli nejen peníze, ale i zprávy o vznešených francouzských katedrálách stavěných v novém gotickém slohu. Základní kámen byl položen v roce 1225 a první mše se v ní sloužila v roce 1288. Chrám byl dokončen v 16 století. Každé z jejich tří průčelí je skvělou ukázkou gotického sochařství. Nejstarším leónským kostelem a zároveň místem posledního odpočinku leónských

králů je královská bazilika sv. Izidora. Byla postavena v roce 1063 a je nejkompexnější románskou stavbou ve Španělsku. Největším magnetem baziliky je však královský panteón nacházející se v nádherném sloupovém sále, který dal postavit k tomuto účelu Ferdinand I. Pod touto originální výzdobou jsou sarkofágy 23 leónských králů a královen, 12 infantů a čtyř hrabat. Před domem Botines je na lavičce umístěna socha geniálního Španělského architekta Antonia Gaudího jak do písku kreslí svoje plány. Kousek za Leonem objevuji vysokoškolské koleje, kde se mohu ubytovat. 6€. Pěkná mladá recepční. Je zde pěkně čisto, mohu si vyprat svršky, ale není to se snídání! Kolo si mohu uložit do kamrlíku, kde si odkládají uklízečky nástroje. Na pokojích je plno, to zase bude chrápání. To já nemám rád! Ale blízko velkých měst se nedá stanovat. Ráno vyrážím brzo nesměle doufám, že dorazím do Ponferády, ale to je ještě daleko. Cesta jako vždy dopoledne utíká jakžtakž na obědě jsem nebyl, protože po cestě nebyla žádná příhodná restaurace. Dal jsem si po cestě chléb s paštikou a dostatek vody ochucené vitamínem. Zase mě cesta vede do vysokých hor tentokrát to bylo 1250m a jsou to zvláštní černé kopce, je zde hodně kamenopádů, je to děsivé. Do Astorgy jsem přijel těsně před desátou hodinou a na štěstí stihl poutní razítko. V katedrále totiž v 10:00h zavírají a otvírají opět až v 16:00h. To jsem měl opět kliku! Původně se z římské základny Asturica Augusta kontrolovali zlaté doly v pohoří Teléno a Médulas. V I.stol.n.l. se Astorga stala bohatým správním centrem. Její rozvoj zabrzдили gótské a arabské invaze až do 9 stol. Od 11 stol. se ale stala důležitou poutní zastávkou neboť se zde setkávala Francouzská cesta a cesta Via de la Plata přicházející ze Seville. Hlavním zdrojem obživy bylo povoznictví. Dostávalo se sem z galicijských přístavů např. kakao přivážené ze zámořských kolonií. V 18 a 19 stol. byla Astorga centrem španělské výroby čokolády. Nejvýznamější budovou je Catedral de Santa Maria z 15.stol. Sousední palác Palacio Episcopal vznikl podle plánů Antonia Gaudího. Stavbou ho pověřil jeho katalánský krajan biskup Juan Bautista Grau Vallespinás v roce 1886. Nikdy nebyla vysvěcena a slouží jako muzeum. Po cestě jsem si nakoupil v supermarketu do zásoby paštiky, rybičky, chleba a pokračoval. V Ponfaradě jsem v Lidlu koupil pro osvěžení dva jogurty a banány. Po prohlídce města zajíždím do Albergue. Je to Sant Nikolas a je to náboženská organizace. Nic se zde neplatí, ale je to zde jako na vojně! Pontferada leží na soutoku řek Boeza a Sil odjakživa byla významnou zastávkou na proslulé Svatojakubské cestě končící v galicijském Santiagu de Compostela. Poutníci ještě dnes vstupují do města přes železný románský most spojující oba břehy řeky Sil - pons-ferrata -který dal tomuto městu své jméno. Ponferrada je spjata s templáři, kteří se tu usadili koncem 12.století. Panství daroval templářskému řádu král Ferdinand II. Jako odměnu za pomoc při reconquistě Extremadury. Templářský hrad začali stavět hned po převzetí panství na skalnatém ostrohu nad řekou Sil, v roce 1178. Zatím se však nedaří najít symboly a magická znamení co by templáře připomínalo. Ráno po snídání brzo odjíždím, při výjezdu z města chvilku bloudím, ale místní mě navádí do malé uličky schované mezi domy. Odbočka nebyla vůbec označená a jedu společně s pěšáky, snad to nebude daleko. Cesta byla pěkná, ale snad nejnamáhavější na celé mé

pouti. Moje silnička se oddělila od pěších poutníků, kteří šli pěšinou pod silnicí a mezi stromy, krytí před sluncem. Já pokračoval velice strmou asfaltovou cestou, na které jsem měl problém se udržet, vzhledem k mým okovaným tretrám. Cesta vede do průsmyku San Roque. Vystoupal jsem nejprve do 1250m, zde je malá kamenná vesnička s původními domy krytými břidlicí. Původně byly kryty slámou. Má zde pomník zakladatel moderní poutní cesty a jejího značení. Elias Valiña 1929-1989 od r.1959 farář v Oebreiru, byl průkopníkem moderní Svatojakubské cesty a žluté šipky. Později na Alto do Poio do 1370m snad nejvyšší bod na cestě, kde bronzový poutník odolává větru a dešti. Zde jsem byl úplně grogy! Tohle místo je považováno za poslední překážku na cestě do Compostely. Při svačině, kterou jsem si dal v restauraci za 6.50€ měl hostinský problém se strojkem na placení. Nefungoval mu a chtěl, abych platil hotově a já nechtěl, protože jsem měl málo na hotovosti. Poslal mě do bankomatu, ale ten byl na slunci a nebylo na něm nic vidět. Nakonec to šel zkusit sám hospodský a na potřetí uspěl. Pěkně si oddechl. Měl strach, že mu nezaplatím. Z kopců kolo úplně letělo, až jsem měl strach o brzdové špalíky. V Tricastele v Albugue chtěla seňora platit také hotově, ale když jsem řekl, že jdu dál tak se dohodla, že mohu zaplatit v obchodě a že si to mezi sebou vyúčtují. Nakoupil jsem si večer, chleba a dobrou buchtu, protože ráno obchod otevíral až v 10:00h a to já budu kdoví kde. Na pokoji jsem spal se samými ženami a nebylo to špatné, ale stejně chrápaly jako chlapi. Jméno Triacastela se vztahuje ke třem pevnostem (tres castros) , které zde údajně byly. Král Alfons IX dal místo ve 13.stol. osídlit. Vedle útulku pro poutníky zde bylo i vězení. Brzo ráno jsem vstal, uvařil čaj na cestu a kávu ke snídani. Od spolubydlící angličanky jsem vyfasoval ještě jogurt. V 7:00h už v sedle. Z Tricastely přes osady Samos, Sarria, kde roku 1230 zemřel během poutě král Alfonso XI, Portomarin. Historie zde sahá do římské doby. Starý Portomarin leží pod hladinou přehrady. Před zatopením památky přenesli na jiné místo. Kostel San Nicolas ze 13 stol. a jiné a Palas del Rei, toto městečko připomíná dávno zaniklý královský palác do Melide. Zde byl velký sraz motorkářů a celé město bylo na nohách. Melide (galicijsky Melis) je geografickým centrem Galicie. Tady ústí nejstarší Svatojakubská cesta Camino primitivo, přicházející z Ovieda, do Francouzské cesty Camino francés. Melide bylo osídleno ve 13.stol. na rozkaz Alfosa IX. Z té doby pochází Capilla de San Roque. Vedle stojí údajně nejstarší kříž Svatojakubské cesty v Galicii ze 14.stol. Gótský. Zachoval se ještě bývalý františkánský konvent ze 14.stol. Iglesia de Sanct Spiritus s panskými hrobkami. Hledal jsem stadion a našel, ale nemohl se zde ubytovat. Hráli tam fotbal a že stadion na noc zamykají. Tak jsem si ustlal za zdí a podával jsem jim balony. Ráno odjíždím od stadionu o 1\2 osmé do města na snídani. Kupuji skoro český chleba a po lehké snídani opouštím Melide. Cesta se neustále vlní, nahoru a dolů a projíždím často eukalyptovými lesy přes Mourentán a Lavacolla, která je spojena s pověstí o hygieně poutníků. Ta byla špatně přeložena. Francouzský mnich Aimerico Picaud, autor středověkého průvodce Codex Calixtinus, prý špatně interpretoval význam jména Lavacolla. Místo správného potok „ plný kamenů“(galicijsky rego dos coios) rozuměl lava colea, což znamená „umýt si

genitálie“. Za Lavacolou silnice opět mírně stoupá na Monte do Gozo. Pěšáci to po stezkách mají snadnější. Zde nedaleko cílového města je velké množství silnic a dálnic. Já po silnici jsem opět nenašel správný směr a musel jsem se zeptat, koho jiného než cyklisty, který shodou okolností cestoval v loňském roce Českou republikou do Vídně. Směr jsem měl správný a kolega cyklista mně to jenom potvrdil. Pověst o Monte Gozo praví, že je to právě zde, kde si mnozí poutníci oddechli, když spatřili město Santiago de Compostela. Při vjezdu do města se s ostatními poutníky fotíme před nápisem, který hlásá, že jsme ve vytouženém městě. SANTIAGO DE COMPOSTELA! Ulicí Rua de San Pedro a branou Porta de Camino vjíždím, někdy i vedu kolo do starého města. Pokračuji přes Praza Cervantes do Rua Acibecheria a Praza da Inmaculada, Praza Obradoiro ke katedrále sv. Jakuba, španělsky Catedral de Santiago de Compostela. Svatý Jakub „apoštol, zemřel r. 44 v Jeruzalémě. Bratr Jana Evangelisty, syn rybáře Zebedea a Salome. Spolu se sv. Petrem a Janem byl svědkem Proměnění Páně i jeho zápasu v zahradě Getsemanské. Jako první z apoštolů byl st'at z nařízení krále Heroda Agrippy. Dle španělské tradice šířil Jakub slovo Boží na Iberském poloostrově. Po smrti prý bylo jeho tělo převezeno z Jeruzaléma do Galície. Údajný světcův hrob v Santiagu se stal nejslavnějším poutním místem středověku ač neexistují žádné spolehlivé doklady o tom, že by ostatky nalezená v Galícii v 9 stol. patřili skutečně sv. Jakubovi. Zobrazován je v poutnickém šatě zdobeném lasturou. Pout' do Santiaga měla význam při osidlování Španělska a samozřejmě v kultuře a především architektuře, kláštery a špitály. Starali se o ně mnišské řády, např. Benediktíni a řády rytířské Templáři. Velmi patrný je zde i vliv římský. Římské silnice byly vybudovány tak důmyslně, že ještě v 19 stol. byly používány k dopravě. „Camino Francés“ byla identická při přechodu Pyrenejí až k Lugu. Římská „ stříbrná cesta“ od Sevilly do Astorgy. V Leonu a Astorze můžeme vidět zbytky římské architektury. Je právě neděle a to je den, ve kterém jsem si nepřál vjet do města. Ale už nic nenadělám. Kolem katedrály není k hnutí. V kanceláři, kde se vydávají osvědčení o pouti je na jednom místě asi 200 lidí. Jedni odcházejí spokojeni, že už zde nemusí čekat ve dvouhodinové frontě a druzí, kteří si frontu MUSÍ vystát. Před branou stojí organizátoři kteří mě navádí, kam si mám dát kolo. Jsem jediný cyklista široko daleko a na víc z takové dálky. Jsou z mé cesty jako u vytržení a velice mě chválí. Vše možně mně pomáhají, ale frontu musím také vystát. V kanceláři je asi 10 pracovišť, kde se vydávají potvrzení, ale poutníků je MOC! Po kontrole mých credenciálů-razítek, celkem jsem jich nasbíral 177! Za 3€ jsem dostal do ruky potvrzení o vykonání pouti tzv. COMPOSTELU! Je psaná v latině a je tam uvedené moje jméno. Poutníci „ Peregrinos“ se vydávají ke hrobu sv. Jakuba pěšky, na kole či koni. Pro oficiální uznání pouti je třeba se zaregistrovat v poutnické kanceláři, v kterémkoli městě na trase a po té ujít nejméně 100km pěšky, ujet 100km na koni, či ujet 200km na kole. Žádám chlapíka u vchodu, abych si mohl nechat kolo uvnitř, chci jít fotit do katedrály a tahat kolo by byl nesmysl. Kolem katedrály je totiž samé schodiště a nikde žádný chodník, třeba pro postižené na vozíku je to nepřekonatelná překážka. Což mě zarazilo právě zde, kam chodí lidé prosit o

pomoc! Schodů jsou zde stovky! Souhlasili a já jdu fotit. Jsou zde všude stánky se suvenýry a zbytečnými cetkami jako na jarmarku. Zde to není o bohu, ale o kšeftu. Mám nafoceno, dávám si svačinu a budu pokračovat v cestě. Nevím, jestli nejsem z tohoto místa zklamaný? Plno lidí a málo duchovna, ale snad to přijde později. Odjíždím ze Santiaga směrem na Sarela do Baixo, Alto do Vento do Negreiry. Po cestě potkávám skupinu Belgičanů. Tři postarší pány a jednu dámu, také na bicyklech. Jedou na lehkou, asi mají dost peněz a používají každý den ubytovny. Po rovině je předjíždím, ale do kopce mně ujíždí až na jednoho a na toho na hoře čekají. Po pár km se rozdělujeme na křižovatce, oni hledají směr a já mám směr daný. Za **Negreirou** je na louce rozestavěný dům a za domem veliká zahrada a tak je rozhodnuto. Zajíždím na zahradu pod stromy a stavím stan. Připravuji večeři. Od silnice jsem dost daleko, mám zde klid. Do večera ještě zbývá chvilka tak kontroluji kolo, aby to se mnou ještě chvilku vydrželo. Ráno se budím do prvního dne, kdy je veliká mlha. Toto počasí ovšem v průvodcích pokládají v Galicii za normální! Připravuji lehkou snídani a chvilku čekám, jestli se mlha nezvedne, ale ona nic. Tak balím promočený stan a upravuji oblečení do mlhy, to aby mě bylo dobře vidět a bágly nepromokly. Cesta vede opět kopcovitou krajinou a mlha se pomalu rozpouštěla a tak projíždím Olveiorou, přes Monte Pedriña do městečka Cee. Kancelář hledám marně, nakonec dostávám razítko v obchodě se suvenýry. Pár fotek a už se těším, že zahlédnu konečně Atlantik. Před Corcubionem se mé přání plní. Zastavuji na parkovišti nad městem a dělám první fotky. Pokračuji přes Sardiñeiro de Abajo, do cíle dnešní etapy městečka **Finisterre**. Městečko je malinkaté, ale na mé pouti důležité, protože je předposlední na mé pouti. Přijel jsem dost brzo, pro razítko si můžu jít až o půl druhé. Tak jdu fotit a na oběd. Dal jsem si velice dobrou krabí polévku, pečenou rybu s hranolkama a zákusek z lístkového těsta plněný pudinkem a kávu. Po obědě sedím v restauraci a kochám se pohledem na moře. Je zde plno poutníků a všichni čekají na otevření kanceláře. Ve frontě si vybojuji pěkné asi páté místo v pořadí. Úřednice je protivná, že nemám dost razítek z cesty od Compostely do Finisterre. Bohužel všude měli zavřeno a musil bych čekat a to se mně nechtělo. Nakonec mně vystavila druhé osvědčení o vykonané pouti a chtěla za to 6€. Chtěla mě odvést na ubytovnu, ale to já nechtěl, protože budu spát na Cabo Finisterre. Nakonec mně vrátila peníze, protože ty měli být za ubytování. Tak jsem mohl pokračovat na mys k majáku a hledat místečko na spaní. Nafotil jsem konečně fotky, na které jsem čekal celý měsíc. Sluníčko svítilo a bylo krásně teplo a já měl bezvadnou náladu, to proto, že jsem to dokázal a k oceánu na kole dojel. Už po cestě na mys jsem si vyhlédl pěkné místo, kde budu moci postavit stan. Je to odpočívadlo pro poutníky, jsou zde stoly a lavice a nad stoly krásné rozložené stromy. Nedaleko je studánka, kde jsem nabral vodu na pití, vaření a koupání. Vše proběhlo O.K. Po večeři relaxuji a zdravím se s poutníky, kteří jdou kolem Myslím, že mně trochu závidí moje ubytování. Připravuji se na poslední etapu, na které pojedou ještě na sever do Muxie, kde mohu dostat ještě jedno osvědčení o vykonané pouti. Toto osvědčení už mnoho poutníků nemá, protože se sem moc nechodí. Noc byla klidná, ale ráno bylo

zataženo. Když jsem měl sbaleno, tak začalo pršet. Bez snídaně jsem se přesunul do města, kde jsem si v pekárně dal snídani a v dešti pokračoval na sever přes Sardiñeiro de Abájo, de Arriba, Sixto a Lires přes docela vysoké kopce utopené v mlze do Muxie. V horách bylo velice bídné značení, často jsem bloudil a musil se vyptávat kolem jedoucích řidičů. Poutníků jsem zde mnoho nepotkal. Někde jsem musil jít lesem pěšky, ale na konec jsem do **Muxie** přece jen dorazil. Toto byla jedna z nejhorších etap mé pouti. Městečko má jen pár uliček, malý přístav a několik ubytoven pro poutníky. Na štěstí jsem kancelář vydávající osvědčení našel brzo a mohl se jít ubytovat do albergu. Celý promočený, ale šťastný, že jsem na konci pouti. V ubytovně bylo plno poutníků a všichni usilovně sušili svršky, ale jen na sluníčku, které k večeru přece jen vyšlo. Po zjištění, kdy odjíždí autobusy do Santiaga, jsem začal připravovat návrat do civilizace. Na Cabo Muxia jsem nejel, protože to bylo ještě 25km a stál tam jen maják a skály. Ráno mám budíček v 5:00h lehká snídaně a odjíždím do města na autobusovou zastávku, kde demontuji brašny z kola a paní řidička mně dovoluje naložit si kolo a ostatní bagáž. Poslední pohledy na Muxii a za 1 1\2h jsem na autobusovém nádraží v Santiagu de Compostela a za další půl hodinku na letišti. Kupuji si letenku u španělské společnosti Iberia za 5500kč včetně kola a telefonuji našemu Petrovi, aby mně zabukoval autobus z Vídně do Brna. Nechávám si zabalit kolo za 17.50€. Ve 12:00h mám zabaleno a v 13:45h odlétám do Madridu. Letiště v Madridu je jedno z obřích v Evropě. Po přistání jsem si ho trošku prohlédl, ale je tak rozlehlé, že jsem měl problém najít odletovou bránu, kde jsem měl nastoupit na cestu do Vídně. Na konec se mně to podařilo na poslední chvíli a mohl jsem se usadit ve zcela plném letadle. Cesta byla dobrá, až na to, že jsme byli namačkání jako sardinky v konzervě. Měl jsem místo u okna tak jsem mohl nafotit nějaké obrázky ze španělského vnitrozemí. V 14:55h odlétám do Vídně. Letadlo je opět úplně plné a tentokrát sedím u uličky a tak žádné fotky nebudou. Do Vídně přilétáme na čas v 19:15, ale můj autobus do Brna odjíždí v 19:20 a to nejde stihnout! Na štěstí je na dálnici z Prahy do Vídně veliká bouřka a tak má autobus 1\2h zpoždění a já mohu zamluveným autobusem pokračovat domů. Stevardka v autobusu byla ze zpoždění hodně vyšinutá a neměla potvrzené od dispečera, že mám jízdenku rezervovanou. Ještě má pan Jančura co dohánět. Je 23:30h 8.7.2015 a já sedím doma u večeře. Před 41 dny jsem opouštěl Brno a dnes tomu nemohu uvěřit, že jsem celou pout' ve zdraví , v pořádku a bez žádných problémů vykonal.